

Γ. ΑΘΑΝΑΣ

ΑΓΑΠΗ
ΣΤΟΝ ΕΠΑΧΤΟ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

1918 - 1921

ΕΚΔΟΤΗΣ Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ — ΑΘΗΝΑΙ 1922

Γ. ΑΘΑΝΑΣ

ΑΓΑΠΗ
ΣΤΟΝ ΕΠΑΧΤΟ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

1918—1921

ΕΚΔΟΤΗΣ Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ — ΑΘΗΝΑΙ 1922

**ΧΑΡΙΣΜΕΝΑ
ΣΤΟΝ
ΑΔΕΡΦΟ ΜΟΥ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗ**

ΑΓΑΠΗ ΣΤΟΝ ΕΠΑΧΤΟ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

	Σελ.
1 Έδω! Περάστε αγαπητοί μου.....	» 5
2 Στῆς κολασμένης ἀνθρωπότης.....	» 6
3 Στῆς ἐκκλησιάς τὰ σκαλοπάτια.....	» 7
4 Δέν ξέρω ἀκόμα τ' εἶν' ἐκεῖνο.....	» 8
5 Ὅλα τοῦ Ἀπρίλη τὰ λουλούδια.....	» 9
6 Λαλοῦν τ' ἀηδόνια καὶ πλαντάζω.....	» 10
7 Γαλήνιο, ἀθόρυβο, κρυμμένο.....	» 11
8 Σ' ἄκουσα χθές καθὼς περνοῦσα.....	» 12
9 Ὅσο πειὸ μέσα σέ γνωρίζω.....	» 13
10 Τ' ἀνθὲ τοῦ κήπου σου ἓνα γῦρο.....	» 14
11 Τὸ βράδυ ὅταν μιλοῦμε οἱ δύο μας.....	» 15
12 Δέ μᾶς ντροπιάζουν οἱ καπότες.....	» 16
13 Βαθεῖα στοῦ κήπου σου τὴ στέρνα.....	» 17
14 Ὅταν σιμά σου ἀπανεμίζω.....	» 18
15 Θέλω νὰ λάμπω στὴν ψυχὴ σου.....	» 19
16 Δέν εἶνε ὁ ἥλιος κ' ἡ σελήνη.....	» 20
17 Θαμπὰ θ' ἀνέβουμε στὸ κάστρο.....	» 21
18 Δέν εἶνε ψέμμα πῶχω πλάση.....	» 22
19 Δέ σοῦ ἀναζήτησα τὰ χεῖλη.....	» 23
20 Μὲ χίλια λόγια μὲ μεθοῦσες.....	» 24
21 Θαρρεῖς μὲ χάρδια καὶ μὲ γέλια.....	» 25
22 Ἦθελα νᾶξερα, καυμένη.....	» 26
23 Ἀφοῦ χαρήκαμε τὴ Νίκη.....	» 27
24 Στὸ ταπεινὸ προσκυνητάρι.....	» 28

	Σελ.
25 Ἄ! Πονηρούλα, πονηρούλα.....	» 29
26 Ἄφ'οὔ σοῦ ἀρέσει τὸ φεγγάρι.....	» 30
27 Τὸ ξέρω! Μὲ ὄρεξη περίσσια.....	» 31
28 Ἀπόψε δὲ θὰ πλέξης, ὄχι!.....	» 32
29 Ἄν ἡ καρδιά σου τὸ προστάξη.....	» 33
30 Ρίξε τὴ σάρπα σου ὡς τὰ μάτια.....	» 34
31 Γιὰ ἰδὲς τί ρόδο ποῦ σοῦ δρέπω.....	» 35
32 Μὲ τὴν ψυχὴ μου μεθυσμένη.....	» 36
33 Ἐδῶ ποῦ ζῆσαν οἱ γονιοὶ μας.....	» 37
34 Μὴ μοῦ ζηλέψης χαϊδεμένη.....	» 38
35 Ἄπ' τὰ λουλούδια τοῦ ξρωτᾶ μας.....	» 39
36 Στὰ δενδρολίβαν' ἀπὸ κάτου.....	» 40
37 Ἄς εἶνε πάντα εὐτυχισμένο.....	» 41
38 Στὸ περιβόλι οἱ δύο μας μόνοι.....	» 42
39 Πόσο μοῦ ἀρέσεις, ποῦ γυρνῆεις.....	» 43
40 Κόπιασε τώρα νὰ τὰ ποῦμε.....	» 44
41 Ἐλα μου ἐδῶ νὰ σὲ μαλώσω.....	» 45
42 Νύχτα καὶ θέλω νὰ σοῦ γράψω.....	» 46
43 Καινούργιο φόρεμα; Μὲ γειά σου.....	» 47
44 Τὴν ἀφροσκέπαστη βαρκούλα.....	» 48
45 Ἀπόψε ὄλα τὰ παληκάρια.....	» 49
46 Τὸ μυρωμένο ξανεμίδι.....	» 50
47 Στὰ χαμηλὰ σγουρὰ βουνάκια.....	» 51
48 Ἡ χώρα, ὃ κάμπος κάτωθὲ μας.....	» 52
49 Τάχα σὲ γλύκανε ποτέ σου.....	» 53
50 Σὲ θαλασσὶ βελουδο «ἀέρα».....	» 54
51 Πῶς τῆς ἀρέσει, τῆς ἀρέσει.....	» 55
52 Μὴ μοῦ χτυπᾶς τὰ ποδαράκια.....	» 56
53 Τοῦ κάστρου ἢ κανονοθυρίδα.....	» 57

54	Θά ρθῶ τῆ βάρκα μου ν' ἀράξω.....	»	58
55	Κανένα ἐμπόδιο δὲν ἐστάθη.....	»	59
56	Τὴν ἀνοιξιάτικη χαρά σου.....	»	60
57	Σώπαινε τῆ γλυκειά σου θλίψη.....	»	61
58	Στημόνι ἐτοιμασες καὶ ὑφάδι.....	»	62
59	Θά μοῦ βραχῆς καὶ θά πουντιάσης.....	»	63
60	Πότε θ' ἀρχίσουν τὰ νυχτέρια.....	»	64
61	Σὲ κάνω γοῦστο. Ἐποτραβίεσαι.....	»	65
62	Γράφεις ; Ἐγὼ θά μείνω ἀπόξω.....	»	66
63	Δὲν πῆγα ! Κόλησε μιὰ μέρα.....	»	67
64	Μὲ ὄλα τὰ χιόνια καὶ τοὺς πάγους.....	»	68
65	Μὲ τῆς ἀπλῆς γραμμῆς τους ἴδια.....	»	69
66	Μὲ φτωχικῆς μικρῆς εἰκόνες.....	»	70
67	Μὴ λὲς φτωχὸ τὸ μπονάμῃ μου.....	»	71
68	Τὸ τσαί ἀκούμπησες μὲ λύπη.....	»	72
69	Μοῦεἶπαν πῶς κι' ἄλλον ἀγαποῦσες.....	»	73
70	Στὸ κουρασμένο μου τραπέζι.....	»	74
71	Ποτὲ δὲ μ' ἄρесе ὁ ἀγέρας.....	»	75
72	Ἄ, ναί ! ἐκεῖ κάτω εἶνε δυὸ γέροι.....	»	76
73	Ἄπόψε, ποῦ δὲ λάμπουν τ' ἀστρα.....	»	77
74	Ἄπὸ τὴν πῆτα ποῦ θά φκιάξης.....	»	78
75	Ἄν πῶ τὰ παιδιαρίσματά σου.....	»	79
76	Μιὰ χειμωνιάτικη ἀγούλα.....	»	80
77	Κ' εἶνε τὸ πρῶτο-πρῶτο γραμμα.....	»	81
78	Ἔωρα τὴν ὥρα λαχταροῦσες.....	»	82
79	Πολλῆς φορῆς μέσ' τῆ χαρά μας.....	»	83
80	Ἄγαπητῆ μου θυμωμένη.....	»	84
81	Στὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου.....	»	85
82	Ἦ! πῶς σκορποῦνε τὴ ζωὴ τους !.....	»	86

54	Θά ρθῶ τῆ βάρκα μου ν' ἀράξω.....	»	58
55	Κανένα ἐμπόδιο δὲν ἐστάθη.....	»	59
56	Τὴν ἀνοιξιάτικη χαρά σου.....	»	60
57	Σώπαινε τῆ γλυκειά σου θλίψη.....	»	61
58	Στημόνι ἐτοιμασες καὶ ὑφάδι.....	»	62
59	Θά μοῦ βραχῆς καὶ θά πουντιάσης.....	»	63
60	Πότε θ' ἀρχίσουν τὰ νυχτέρια.....	»	64
61	Σὲ κάνω γοῦστο. Ἐποτραβίεσαι.....	»	65
62	Γράφεις ; Ἐγὼ θά μείνω ἀπόξω.....	»	66
63	Δὲν πῆγα ! Κόλησε μιὰ μέρα.....	»	67
64	Μὲ ὄλα τὰ χιόνια καὶ τοὺς πάγους.....	»	68
65	Μὲ τῆς ἀπλῆς γραμμῆς τους ἴδια.....	»	69
66	Μὲ φτωχικῆς μικρῆς εἰκόνες.....	»	70
67	Μὴ λὲς φτωχὸ τὸ μπονναμᾶ μου.....	»	71
68	Τὸ τσαί ἀκούμπησες μὲ λύπη.....	»	72
69	Μοῦεἶπαν πῶς κι' ἄλλον ἀγαποῦσες.....	»	73
70	Στὸ κουρασμένο μου τραπέζι.....	»	74
71	Ποτὲ δὲ μ' ἄρесе ὁ ἀγέρας.....	»	75
72	Ἄ, ναί ! ἐκεῖ κάτω εἶνε δυὸ γέροι.....	»	76
73	Ἄπόψε, ποῦ δὲ λάμπουν τ' ἄστρα.....	»	77
74	Ἄπὸ τὴν πῆτα ποῦ θά φκιάξης.....	»	78
75	Ἄν πῶ τὰ παιδιαρίσματά σου.....	»	79
76	Μιὰ χειμωνιάτικη ἀγούλα.....	»	80
77	Κ' εἶνε τὸ πρῶτο-πρῶτο γραμμα.....	»	81
78	Ἔωρα τὴν ὥρα λαχταροῦσες.....	»	82
79	Πολλῆς φορῆς μέσ' τῆ χαρά μας.....	»	83
80	Ἄγαπητῆ μου θυμωμένη.....	»	84
81	Στὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου.....	»	85
82	Ἦ! πῶς σκορποῦνε τὴ ζωὴ τους !.....	»	86

	Σελ.
83 Βροχούλα κ' ήλιος. Θα διαλεγο.....	87
84 'Αλήθεια όταν περνοῦν εὐζῶνοι.....	» 88
85 Δέν εἶνε ὠραίο τὸ χαμομήλι.....	» 89
86 'Ανοιξαν τῆς μηλιάς τὰ κλώνια.....	» 90
87 Θά πάμε οἱ δυό μας στὸ ἐξωκλήσι.....	» 91
88 Βιολέττες, πασχαλιές καὶ κρῖνοι.....	» 92
89 Σὰ νύφη ἐστόλισες τὸ σπίτι.....	» 93
90 Μεσ' τὴν αὐλή μας καθὼς πάντα.....	» 94
91 Στὴ νεραντζιά τὴν ἀνθισμένη.....	» 95
92 Μὲ ποιά σεμνότητα καὶ χάρι.....	» 96
93 Στῆς φίλης σου τὸ γάμο ἀπόψε.....	» 97
94 Εἶνε ἄρρωστη κ' ἔχω δειλιάση.....	» 98
95 Φέрте νὰ κάψουμε λιβάνι.....	» 99
96 Μακρὰ τῆς πάρτε τὰ λουλούδια.....	» 100
97 'Ανασηκώθηκε στὴν κλίνη.....	» 101
98 Στὸ κενιστὸ προσκέφαλό σου.....	» 102
99 Χλωμούλα ποῦ καλύτερεῖς.....	» 103
100 «Φαντάσου ἂν πέθαινα!» Σταυρώσου....	» 104
101 Σ εἶδα νὰ πλέκης μοναχὴ σου.....	» 105
102 Μὲ τὴν παιδιάστικη χαρὰ σου.....	» 106
103 Δὲ σὲ ξανάφερα ποτὲ μου.....	» 107
104 Δὸς μου τὸ χέρι σου. Προχώρει.....	» 108
105 'Ακου το πάλι! Τὴ ζωὴ σου.....	» 109
106 Αὐτὰ δὲν εἶναι ἀστέρια καὶ ήλιοι.....	» 110
107 "Οπου κι' ἂν πάει τὸ μονοπάτι.....	» 111
108 "Ομοια τὰ χεῖλη κ' ἡ ψυχὴ μου.....	» 112
109 Χτὲς βράδυ μοῦ ξανάειπε ὁ μπάτης.....	» 113
110 "Οπως δὲ σκάω κι' ἂν δὲν ἀρέσουν.....	» 114
111 Καὶ νὰ ποῦ τῦεipa ὄλου τοῦ κόσμου.....	» 115

Ἐδῶ ! . . . Περάστε, ἀγαπητοί μου,
 στὸ ταπεινὸ μας πατρικό.

Θὰ σᾶς γνωρίσω τὴ μνηστή μου
 κι' ἄς τῶχω ἀκόμα μυστικό.

Κ' ἐσὺ μὴ ρίχνεις δὰ τὰ φρούδια
 καὶ πέφτεις σὲ ἀδικη ντροπή.
 Δὲ θᾶβρουν πλούτη καὶ στολίδια
 θὰ βροῦν καρδιά καὶ προκοπή.

Φέρε νὰ πιοῦνε στήν υἰγιά μας
 καὶ νὰ μὲ ἰδῆς ἂν θὰ ντραπῶ
 Τὰ τραγουδάκια τοῦ ἔρωτά μας
 μὲ τὴν ἀράδα νὰ τοὺς ἴπῶ !

Στῆς κολασμένης ἀνθρωπότης
 τὸν πολυκύμαντ' ὠκεανὸ
 Ἡ ἀγάπη τῆς σεμνῆς μας νειότης.
 νησάκι ἀλλόκοτο, τερπνόν.

Ἡ τρικυμία δὲν τῶχει φτάση
 κι' ὁ χαλασμός δὲν τὸ ἀπειλεῖ.
 Γεμάτο ἀπὸ ἀνθισμένα δάση —
 κάθε κλωνάρι καὶ πουλί.

Καὶ σ' ἓνα βάθος ἱερωμένο
 — ἴσκιοι, λουλούδια, φῶς, πηγές —
 Τὸ ἀπλὸ καλύβι μας πλεγμένο
 ὄλο ἀπὸ τραγουδιῶν στροφές.

3

Στῆς ἐκκλησιᾶς τὰ σκαλοπάτια
θέλω ἕναν ὄρθρο νὰ σὲ ἰδῶ,
Νὰ σὲ κυτάξω μέσ' τὰ μάτια
καὶ τίποτα νὰ μὴ σοῦ εἰπῶ !

Θέλω ἕνα λαῦρο μεσημέρι
βαθειὰ στὸ δάσος νὰ σὲ βρῶ,
Νὰ σοῦ χαϊδέψω ἀβρὰ τὸ χέρι
καὶ τίποτα νὰ μὴ σοῦ εἰπῶ !

Θέλω κ' ἕνα βραδάκι ἀκόμα
κρυφὰ στὸν κῆπο σου νὰ μπῶ
Νὰ σοῦ φιλήσω ἀγνὰ τὸ στόμα
καὶ τίποτα νὰ μὴ σοῦ εἰπῶ !

4

Δὲν ξέρω ἀκόμα τ' εἶν' ἐκεῖνο,
 ποῦ στὴν ποδιά σου μὲ τραβᾶ !
 Βαθειὰ στὰ σπλάγχνα μου τὸ κλείνω
 καὶ τοῦ ἐμπιστεύομαι στραβά.

Στὴ σάρκα μου καὶ στὴν ψυχὴ μου
 κάτι μοῦ λέει, κι' ἄς μὴ ρωτῶ,
 Πῶς τάχα κι' ἀπ' τὴν ὑπαρξή μου
 πολὺ παληότερο εἶνε αὐτό !

Μέσ' ἀπ' τὰ βάθη τῶν αἰώνων
 φτάνει ὡς ἐμένα σὰν εὐχὴ
 Ἄπ' τὰ μεδούλια τῶν προγόνων
 κι' ἀπ' τῶν προγόνων τὴν ψυχὴ. ..

Ὅλα τοῦ Ἀπριλῆ τὰ λουλούδια
 θὰ βγοῦν ἐκεῖ ποῦ θὰν τοὺς ἴπῳ
 Μὲ χίλια χρώματα νὰ γράψουν
 στὴ γλόη ἀπάνω : Σ' ἀγαπῶ !

Σ' ὅλα τὰ κύματα μαθαίνω
 τοῦ τραγουδιοῦ μου τὸ σκοπὸ
 Πάνω στὴ θάλασσα νὰ γράψουν
 μὲ τὸν ἀφρό τους : Σ' ἀγαπῶ !

Ἀλλάζω τ' οὐρανοῦ τὴν τάξη
 κ' ἔτσι τ' ἀστέρια του σκορπῶ
 Ποῦ θὲ νὰ γράφουν κάθε νύχτα
 χρυσᾶ κι' αἰώνια : Σ' ἀγαπῶ !

Δαλοῦν τ' ἀηδόνια καὶ πλαντάζω,
 ἀνθοῦν τὰ ρόδα καὶ μεθῶ,
 Τὸ φεγγαράκι κουβεντιάζω
 καὶ μοῦρχεται νὰ τρελλαθῶ.

Μιὰ μαγεμένη ἀνατριχίλα
 μὲ περιζώνει κάθε ἀσγή.
 Θαρρῶ πῶς βγάζω ἀνθοὺς καὶ φύλλα
 καὶ ἀπλώνω ρίζες μέσ' τῇ γῆ.

Μὰ ποιό μεθῶσι καὶ ποιὰ τρέλλα
 καὶ ποιὰ Ἀνοιξιάτικη χαρὰ
 Μοιάζει μὲ αὐτὸ ποῦ φέρνεις ; —ἔλα
 καὶ ὄλα τὰ νοιώθω μιὰ φορὰ !

7

Γαλήνιο, άθόρυβο, κρυμμένο
 σέ πολυτρίχια δροσερά,
 Το αύλάκι τρισευτυχισμένο
 κυλάει τ' άστέρευτα νερά.

Σά φλόγα πράσινη φουντώνει
 γεμάτη άνθούς ή βατουλιά.
 Και τί γλυκά λαλεί τ' άηδόνι
 μέσ' την άθώρητη φωληά !

"Ελα μαζί μου να σε φκιάσω
 νεράϊδα του κρυφου αυλακιου,
 "Ελα μαζί μου να σε μπάσω
 μέσ' τη φωλίτσα τ' άηδονιου !

Σ' ἄκουσα χθὲς καθὼς περνοῦσα
 νὰ τραγουδᾷς μέσ' τὴν αὐλή
 Καὶ τὸ θεό μου εὐχαριστοῦσα
 γιατί δὲ μ' ἔκανε πουλί.

Σ' εἶδα στὸν κῆπο σου τὸ γιόμα
 λουσμένη σ' ἓνα φῶς ξανθὸ
 Καὶ τὸν εὐχαριστοῦσ' ἀκόμα
 γιατί δὲ μ' ἔκανε οὔτε ἀνθό.

Ἦθελα σκάση ἀπὸ τὸ φθόνο
 ἀηδόνι ἂν μ' ἔκανε ἢ ἀνθό.
 Μὰ σὰν καρδοῦλα ποῦειμαι μόνο
 σ' ἀκούω, σὲ βλέπω, σ' ἀγαπῶ!

Ὅσο πειὸ μέσα σὲ γνωρίζω
 κι' ὅσο σὲ νοιώθω πειὸ βαθειά
 Τόσο τὴ φλόγα συδαυλίζω,
 ποῦ μοῦ γλυκαίνει τὴν καρδιά.

Δὲν εἶναι κάτι ποῦ σοῦ λείπει
 χωρὶς βαθειά μου νὰ τὸ βρῶ
 Δὲν εἶναι κάτι ποῦ μοῦ λείπει
 χωρὶς νὰ τῶχης θησαυρό.

Κι' ὁ λογισμὸς μου ἔχει πιστέψη
 πῶς ἦσουν πλάσμα ἰδανικό,
 Ποῦ τάχα σ' ἔχω ζωντανέψη
 καὶ σ' ἔφερα στὸν κόσμο ἐγώ !

Δὲ μᾶς ντροπιάζουν οἱ καπότες
οὔτε οἱ σεγκοῦνες, ποῦ φοροῦν.
Ἄχάλαγοι εἴμαστ' ἐπαρχιωτὲς
κ' οἱ τρόποι μας τὸ μαρτυροῦν.

Χωριάτες!... Μὰ εἶνε τὰ ἐνστιχτά μας
καὶ τὰ αἵματά μας λαγαρά.
Ἄπὸ βαθειά, πολὺ βαθειά μας
πηγάζει ἡ ἀγάπη καὶ ἡ χαρά.

Μὲ ἄδολη ζοῦμε καλωσύνη
κ' ἔχουμε τὸν πολιτισμό,
Ποῦ φέρνει στὴν καρδιὰ γαλήνη
καὶ ξαστεριά στὸ λογισμό.

Βαθειὰ στοῦ κήπου σου τῆ στέρνα
 μέ τὰ νερά τὰ σκοτεινά
 Πειὸ ὄμορφα φαίνονται τὰ δέντρα
 κ' ἢ πεταλούδα ποῦ περνᾷ.

Πειὸ ὄμορφα φαίνονται τὰ νέφη
 τὰ κόκκινα τοῦ δειλινοῦ
 Κι' ὅταν τὸ βράδυ ξαστερώνει
 πειὸ ὄμορφα τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ.

Καὶ μόνο ἐσὺ δὲν ὄμορφαίνεις
 κάθε ποῦ σκύβεις καὶ κυτᾶς
 Γιατ' εἶσαι τόσο ποῦ δὲν εἶνε
 κ' ἄλλος βαθμὸς τῆς ὄμορφιας !

Ὄταν σιμά σου ἀπανεμίζω
 σὰν τὸ πουλάκι στὴ σκεπὴ
 Πειὸ τρανὰ λόγια δὲ γνωρίζω
 καὶ πειὸ μικρὰ δὲν ἔχω εἰπῆ!

Θαρρῶ πῶς στὴν ψυχὴ μου κλείνω
 μεγάλους κήπους ξωτικούς
 Κι' ἀνθολογῶ, μὰ δὲ σοῦ δίνω
 ἄλλο ἀπὸ κρίνους φτωχικούς.

Μέσ' τὴν καρδιά μου ψάλλουν τάχα
 τοῦ Παραδείσου τὰ πουλιὰ
 Μὰ ἐγὼ σοῦ κελαῖδῶ μονάχα
 μ' ἐνὸς ἀτσάραντου λαλιά.

Θέλω νὰ λάμπω στὴν ψυχὴ σου
 σὰν τὸ φεγγάρι στὸ γυαλό.
 — Στ' ὠραῖο μαζύ μου προσευχήσου,
 μαζί μου ὀρκίσου στὸ καλό !

Θέλω στὴ σκέψη σου ν' ἀνέβω
 σὰν τὸ ροδόφως τῆς ἀυγῆς.
 — Πίστεψε ὁ, τι κ' ἐγὼ πιστεύω
 καὶ ζήτησέ μου ὁ, τι ποθεῖς !

Θέλω νὰ ψάλλω στὴν καρδιά σου
 σὰν τὸ πουλάκι στὸ κλουβί.
 — Ἀγάπα με κι' ἀποξεγνοιάσου.
 Καμμιά εὐτυχία πειὸ ἀκριβή !

Δέν εἶνε ὁ ἥλιος κ' ἡ σελήνη
 κ' οἱ μυρμηγκιᾶς τῶν ἀστεριῶ
 Μὰ κ' ἡ δική σου ἡ καλωσύνη,
 ποῦ λάμπουν σ' ὄλο τὸ χωριό.

Γεμάτη ἀπὸ τὸ φῶς τῆς πίστεως
 κι' ἀπ' τῆς ἀγάπης τῆ φωτιά,
 Μὲ τὴν κακία δὲν ἐσχετίστης,
 δὲν ἔχεις μάθη τὴν ψευτιά.

Παντοῦ τὰ λόγια σου γλυκαίνουν,
 παντοῦ τὰ χέρια σου σκορποῦν
 Κ' οἱ χωριανοί μας δὲ σωπαίνουν
 νὰ λένε πόσο σ' ἀγαποῦν !

Θαμπὰ θ' ἀνέβουμε στὸ κῶστρο
 νὰ ἰδοῦμε τὴν Ἄνατολή.
 Οἱ δύο μας. Δὲ θὰ φέγγη οὔτε ἄστρο
 κι' οὔτε πουλάκι θὰ λαλῆ.

Ἄπ' τὴν ὀμίγλη θὰ πετιέται
 ἡ πλάση ἀργά, βουβὰ καὶ πῶς
 Τότε θὰ λὲς δημιουργιέται
 καὶ λούζεται στὸ πρῶτο φῶς !

Θὰ βλέπης τοῦ Θεοῦ τὸ χέρι
 ποῦ θὰ χωρῆζῃ τὰ νερά,
 Θὰ ντένη τῆς πλαγιᾶς μὲ φτέρη
 καὶ τὰ πουλάκια μὲ φτερά . . .

Δέν εἶνε ψέμμα πῶχω πλάση
 γλυκὰ νὰ σοῦ τὸ τραγουδῶ :
 Ἐντός μας, γύρω μας ἡ πλάση
 γενιέται αὐτὴ τὴν ὥρα ἐδῶ !

Στὰ σκοτεινὰ χαράζει βάθην
 τὸ πρῶτο θάμα τοῦ φωτός.
 Τὴν ἄμορφη ὕλη ἐμπρός μας πλάθει
 καὶ ζωντανεύει ὁ Δημιουργός.

Κόψε τὸν πρῶτο ἀνθό, ποῦ βγαίνει,
 τὸ πρῶτο ἀηδόνι, ἄκου, λαλεῖ.
 Δέξου, γλυκειά μου ἀγαπημένη,
 τὸ πρῶτο ἀνθρώπινο φιλί . . .

. . . Δὲ σοῦ ἀναζήτησα τὰ χεῖλη
 γιὰ κάποια γνώριμ' ἡδονή,
 Οὔτε τοῦ ἐνστίχτου κἄν ὠμίλει
 βαθειά σου τότε δὰ ἡ φωνή !

Καὶ τὴν ψυχὴ μας καὶ τὸ σῶμα
 μιὰ δύναμη ἔσπρωχνε τρελλή.
 Αὐτὴ μᾶς ἔσμιξε τὸ στόμα
 κ' ἦτανε, αὐτὸ ἦτανε φίλι !

Φίλι, ποῦ ἡ γλύκα τῆς χαρᾶς του
 μᾶς ἔδωσε... — πῶς νὰ τὸ εἰπῶ ;—
 Τὴν ἡδονὴ ἐνὸς Πρωτοπλάστου
 ἀπὸ ἀναμάρτητο καρπὸ !

Μὲ χίλια λόγια μὲ μεθοῦσες
καὶ τ' ἀγαπούσα τόσο πειά,
Ποῦ νόμιζα πῶς ἄν σιωποῦσες,
θᾶκαιγε ἡ δίψα τὴν καρδιά !

Ἄποψε πῶκλειςες τὸ στόμα
καὶ δὲ μιλεῖς καὶ δὲ γελαῖς
Σοῦ βρίσκω κι' ἄλλη χάρη ἀκόμα
—ποιὸς ξέρει πόσες νὰ φυλαῖς !—

Κάτου ἀπὸ φύλλα κι' ἀπὸ ἀνθάκια
μιὸ μυστικὴ ἀναβρεῖ πηγὴ.
Ζάχαρι στάζουν τὰ λογάκια
καὶ μέλι στάζει σου ἡ σιγή !

Θαρρείς με χάρδια και με γέλια
 στη γλωρσιὰ τοῦ περβολιοῦ
 Παίζουν τῶν ἰσκιῶν τὰ κουρέλια
 με τὰ μπαλώματα τοῦ ἡλιοῦ.

Καὶ τ' ἀγεράκι, ποῦ ἀνασταίνει,
 καυχίεται ἀπάνω στὴ μηλιὰ
 Τάχατε αὐτὸ πῶς τοὺς μαθαίνει
 τὰ παιγνιδάκια τὰ τρελλά.

Τὸ ψεύτικο! . . . Μέσ' τὸ τριφύλλι
 παίξαμε χτὲς κ' ἐμεῖς οἱ δυό,
 Ἔτσι σὰν ἰσκιοὶ καὶ σὰν ἡλιοὶ,
 χωρὶς νὰ μᾶς διδάξη αὐτό! . . .

— Ἄφοῦ σοῦ ἀρέσει τὸ φεγγάρι
 — γιὰ ἰδὲς ἀπόψε ἀνατολή ! —
 Θὰ ξέρης κ' ἢ χρυσῆ του χάρη
 πότε ὁμορφαίνει πειὸ πολὺ.

- « Ὄταν τὸ κρύβει ὁ πεῦκος ; » - Ὁχι !
 — « Τὰ νέφη ὅταν τὸ κυνηγοῦν ; »
 — Οὔτε ! — « Ὄταν χύνη ἀσημοβρόχι
 στὰ κυματάκια, ποῦ ριγοῦν ; »

- Οὔτε ! - « Τὰ ρόδα ὅταν τὸ σιάζουν ; »
 — Δὲν τῶ βρηκες ! - « Γιὰ πέστο ἐσύ ! »
 — « Τὴν ὄρ' αἰτή, ποῦ τὸ κυτάζουν
 ματάκια τέσσερα μαζύ ».

Τὸ ξέρω ! Μὲ δρεξὴ περίσσια
 χορούς, τραγούδια καὶ χαρές,
 Στῆς φίλης σου τ' ἀρρεβωνίσια
 γλέντησες μοναχὴ σου ἔχτιές !

Μὰ δὲ σὲ ζήλευα ! χαιρόμουν
 γιὰ τὴ δική σου τὴ χαρά.
 Νὰ μὲ ξεχάσης, κι' ἂν γνοιαζόμουν,
 δὲν εἶχα φόβο μιὰ φορὰ.

Θὰ μὲ θυμόσουν κι' ἀθελά σου
 μὲ προσωπάκι γελαστό :
 Δὲ σοῦλεγαν : « Καὶ στὰ δικά σου ! » ;
 Δὲν ἔλεγες : « Εὐχαριστῶ ! » ;

Ἐπόψε δὲ θὰ πλέξης, ὄχι !

Ἐσο κι' ἂν θέλῃς δὲ μπορεῖς.

Μέσ' τὴν κομπῆ βελονοδόχη

τὸ πόμελό σου δὲ θὰ βρῆς.

Ἐδικα ψάχνεις. Τὸ μαντεύω

καὶ μὲ τὴ σκάση σου γελῶ.

Ἐς μὴ μὲ μάθαινες νὰ κλέβω

κι' ὄλο κλεφτὰ νὰ σὲ φιλῶ !

Ἐπὸ φιλάκι σὲ φιλάκι

(ἄς μὴν τῆς ἔπῳ γιὰ τὴν καρδιά...)

Σοῦκλεψα καὶ τὸ βελονάκι

καὶ δὲ θὰ πλέξης μιὰ βραδυά !

Ἄν ἡ καρδιά σου τὸ προστάξῃ,
 κι' ἄς εἶνε ὁ ἀφέντης αὐστηρός,
 Τῆς Ἄρκτου τὸ χρυσὸ τ' ἀμάξι
 στὴν πόρτα σου θὰ φέρω ἐμπρός.

Θὰ κατεβῆς καὶ θὰ μᾶς πάρῃ
 σ' ἓνα ταξίδι ἐξωτικὸ
 Κάπου πειὸ πέρα ἀπ' τὸ Φεγγάρι,
 κάπου σιμὰ στὸν Πολικό . . .

— «Κι' ἂν βγῆ ὁ ἀφέντης καὶ μᾶς πιᾶσῃ»;
 Ἡ πειὸ μεγάλη μας ποιητὴ
 Θάεινε δυὸ ἀστέρια νὰ μᾶς φιάσῃ
 σὲ μιά του ἀκρούλα μακρυνή.

Ρίξε τὴ σάρπα σου ὡς τὰ μάτια
καὶ πέρασε σκυφτὴ-σκυφτὴ
Στῆς ἐξοχῆς τὰ μονοπάτια,
ποῦ στὰ καλάμια ἔχουν κρυφτῆ.

Δὲ θέλω νὰ σὲ ἰδοῦνε φόρα
κι' ἀρχίσουν τῆς καταλαλιῆς
Μὲ τὰ κακὰ τους λόγια ὡς τώρα
πολλὲς χαλάσανε φωληῆς . . .

Κ' ἔλα στὸ λειβαδάκι πέρα—
πίσω ἀπ' τὸ φράχτη καρτερῶ.
Γιὰ τὴν ἐρωτικὴν ἐσπέρα,
ποῦ σοῦχω τάξη ἀπὸ καιρό.

— «Γιὰ ἰδῆς τί ῥόδο, ποῦ σοῦ δρέπω!»

— Μὰ δὲ μπορῶ γιὰ νὰ τὸ ἰδῶ.

Ῥόδα στὸν κόσμον πειὰ δὲ βλέπω

ἄλλ' ἀπ' τὰ χεῖλη σου τὰ δύο!

— «Ἄκου τ' ἀηδόνια τὰ καῦμένα...»

— Τοῦ κάκου μὲ παρακαλεῖς

Ἄηδόνια δὲ λαλοῦν γιὰ μένα

παρὰ τὴν ὥρα, ποῦ μιλεῖς!

— «Τ' ἀφρόμηλά της φορτωμένη

γλυκὰ μᾶς προσκαλεῖ ἢ μηλιά...»

— Τίποτα πειὰ δὲ μὲ γλυκαίνει

Ἄλλο ἀπὸ χάδια καὶ φιλιὰ!

Μὲ τὴν ψυχὴ μου μεθυσμένη
 γύρω ἀπὸ σὲ φτεροκοπῶ.
 Σὰ μέλι τὸ αἷμα μου γλυκαίνει
 καὶ σ' ἀγαπῶ! καὶ σ' ἀγαπῶ!

Ὅλα ἢ ματιὰ μου τὰ ὀμορφαίνει,
 τραγοῦδι γίνεται ὅ,τι ἂν πῶ,
 Κάθε μου τι θνητὸ πεθαίνει
 καὶ σ' ἀγαπῶ! καὶ σ' ἀγαπῶ!

Ἄγνès χαρὲς μὲ πλημμυροῦνε
 τρελλὰ ἓνα γύρω τῆς σκορπῶ,
 Ὅλα θαρρῶ πῶς μ' ἀγαποῦνε
 καὶ σ' ἀγαπῶ! καὶ σ' ἀγαπῶ!

Ἐδῶ, ποῦ ζῆσαν οἱ γονιοί μας
καὶ τῶν γονιῶν μας οἱ γονιοί,
Ἐδῶ ἄς κυλήσῃ κ' ἡ δική μας
ἐντιμὴ κι' ὁμορφὴ ζωῆ.

Μονάχα ἐδῶ γερεὲς βασιτοῦνται
τοῦ δέντρου οἱ ρίζες τῆς γενιᾶς
Ἐδῶ καὶ τ' ἄψυχα ἐμψυχοῦνται
ὅσο γιὰ ν' ἀγαποῦν ἐμᾶς.

Πέντε γενιὲς ἔχουν ζεστάνη
τὸ σπίνι, ποῦ θὰ μᾶς δεχτῆ—
Καὶ πάλι ἡ ἀγάπη ἄς τὸ μοιράνη
ποτέ του νὰ μὴ ρημαχτῆ!

Μὴ μοῦ ζηλέψῃς, χαϊδεμένη,
 τῆς συνομιληκῆς σου αὐτέσ,
 Ποῦ ἢ χώρα τῆς κακομαθαίνει
 κι' εἶνε ὄλο νάζια καὶ ψευτιές.

Μὴ σὲ ξιπάζουνε τὰ λοῦσα
 καὶ τὰ στολίδια τὰ κοινά.
 Ποτέ μου δὲ θὰ σ' ἀγαποῦσα
 ἂν δὲν ἀνθοῦσες ταπεινά.

Ἄγγιαχτη στὴν ψυχὴ σου βούλα
 ἔχε τὸ πρῶτο μου φιλί.
 Μείνε ὅπως σ' ἔπλασε ἡ μανούλα :
 θρήσκα, πανάγαθη κι' ἀπλῆ.

Ἄπ' τὰ λουλούδια τοῦ ἔρωτά μας
 διάλεξε τώρα δυὸ ἀγκαλιῆς
 Καὶ πᾶμε πρὸς τὰ πατρικά μας
 σεβάσµια μνήµατα... Μὴν κλαῖς!

Ἔτσι ὅπως σκύβουμε θλιµµένοι
 στὰ χώμαιά τους τὰ ἱερά
 Τὸ νοιώθουν κι' ὡς ἀναστηµένοι
 σμίγουν στὸν Ἄδη µὲ χαρά.

Κι' ἀπλώνουν οἱ ἄµοιροι πατέρες
 ζητῶντας μέσ' ἀπὸ τὴ γῆ
 Τῶν ἀρρεβόνων μας τῆς βέρες
 νὰ µᾶς ἀλλάξουνε κι' αὐτοί

Στὰ δεντρολίβαν' ἀπὸ κάτου
 τὴν ἀντικόψαμε κ' ἑμεῖς
 Μὲ τὴ γαλήνη τοῦ θανάτου
 τὴν τρικυμία τῆς ζωῆς.

Νά ἡ χοῦφτα γῆς ποῦ θ' ἀναπάψη
 τὴν κουρασμένη μας ζωὴ—
 Νά κι' ὁ σταυρὸς ποῦ θὰ μᾶς γράψῃ
 τὰ ὀνόματα μαζί - μαζί . . .

Μὰ ὦ θλίψη, ὦ θλίψη, ποῦ σαλεύεις
 ἀπάνωθὲ μας τὰ φτερά,
 Κ' ἐσὺ κ' ἐσὺ μᾶς δασκαλεύεις :
 — Ζῆστε μὲ ἀγάπη καὶ χαρὰ !

Ἄς εἶνε πάντα εὐτυχισμένο
 τὸ ἀγνὸ σπιτάκι μας, καλή.
 Μὲ τὸ καντήλι του ἀναμμένο
 καὶ μὲ ἀνθισμένη τὴν αὐλή.

Ἄς εἶνε πάντα εὐτυχισμένο
 τὸ ἀγαπημένο μας χωριό.
 Γερό, καθάριο, μονοιασμένο
 κι' ὀλάνθιστο καὶ καρπερό.

Ἄς εἶνε πάντα εὐτυχισμένη
 κ' ἡ Ἑλλάδα, ποῦ θεοὺς γεννᾷ.
 Μὲ τὴν ἱερή της γῆ σπαρμένη
 μὲ τὰ καρᾶβια της πυκνά.

Στὸ περιβόλι οἱ δυό μας μόνοι
θὰ κάνουμε Πρωτομαγιά.

*Ακου τὴ βρύση, ἄκου τ' ἀηδόνι,
ἄκου τὰ φύλλα στὰ κλαριά.

*Ἐνα τραγοῦδι ἔχουν ταιριάση
κι' ἄρμονικὰ τὸ κελαιδοῦν·
Ποιά ώραία τρέλλα σ' ἔχει πιάση
κι' ὄλες οἱ χάρες σου σκιρτοῦν ;

Μὰ πῶς σοῦ μοιάζει, πῶς σοῦ μοιάζει
ἔτσι μὲ τ' ἄνθη στὰ μαλλιά
Νᾶσαι ὁ Μαέστρος, ποῦ προσιάζει
φύλλα κι' ἀηδόνια καὶ νερά !

Πόσο μοῦ ἀρέσεις, ποῦ γυρεύεις
 ἀπλές, ἀγνότατες χαρὲς
 Καὶ τὴν καρδιά σου δὲν παιδεύεις
 πίσω ἀπὸ χίμαιρες λαμπρές.

Κι' ἀκόμα πῶς μοῦ ἀρέσεις ὅπου
 ἀπόμεινες βαθειὰ κ' ἐσὺ
 Πιστὴ στὰ ἔθιμα τοῦ τόπου,
 στὴν ἴδια σου ψυχὴ πιστή.

Νοικοκυριὸ καὶ χαροκόπι
 μὲ ἀγνοὺς Ἑλληνικοὺς ρυθμούς.
 Χωρὶς ἀχώνευτην Εὐρώπη,
 χωρὶς καμώματα μαϊμοῦς...

Κόπιασε τώρα νὰ τὰ ποῦμε
 κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴ μεριά.
 Πόσα κιλίμια θᾶχης προῖκα
 καὶ πόσα κόσκινα φλωριά ;

Χωρὶς προικιὰ δὲ θὰ σὲ πάρω
 καὶ μὴ μὲ νόμισες χαζό !
 Θέλω σκουτιὰ νὰ καλοστρώνω,
 θέλω φλωριά νὰ καλοζῶ.

Κι' ἂν τὰ φλωριά τᾶχ' ἡ ψυχὴ σου
 κι' ἂν θὰ μοῦ στρώνῃς τὴν καρδιά,
 Κάνε ἄς μὴ λείψῃ ἀπὸ τὴν προῖκα
 ἡ περκαλένια σου ἢ ποδιά !

Ἔλα μου δῶ νὰ σὲ μαλώσω
καὶ νὰ σ' ἀρχήσω στῆς ξυλιές !
Ὅ,τι σοῦ εἶπῶ, πρὶν τ' ἀποσώσω,
τρέχεις ἀμέσως καὶ τὸ λές ;

Μόνο ἢ καρδιά σου νὰ τὰ ξέρη
δὲν εἶπα ὄσα μιλοῦμε οἱ δύο ;
Μὰ ἔτρεξες κ' ἔδωσες χαμπέρι
καὶ τᾶμαθε ὄλο τὸ χωριό !

Σὲ ποιά σου φίλη ἐμπιστεμένη
τᾶειπες καὶ γέμισε ὁ ντουνιας ;
Εἶνε ὡς νὰ κέρασες, καῦμένη,
ἀπ' τὸ κρασί τῆς κοινωνιᾶς !

Νύχτα καὶ θέλω νὰ σοῦ γράψω
 ἀπ' τὴν ἐρημικὴ ἐξοχὴ.—
 Μοῦ σβύνει ὁ ἀγέρας τὸ λυχνάρι
 κ' ἡ νοσταλγία τὴν ψυχὴ.

Νύχτα καὶ θέλω νὰ σοῦ γράψω—
 νοιώθω τὴν πένα μου βαρειά.
 Πέφτει ἀπ' τὸ χέρι καὶ μοῦ σπάζει,
 μοῦ σπάζει ἀπάνω στὴν καρδιά.

Νύχτα καὶ θέλω νὰ σοῦ γράψω—
 τὸ κυπαρίσσι σκοτεινὸ
 Σὰ νὰ μοῦ ἐχύθῃ τὸ μελάνι
 καὶ λέρωσε τὸν οὐρανό.

Καινούργιο φόρεμα ; Μὲ ἴγεία σου !

Σὰ ρόδο τοῦ Ἀπριλιοῦ ἀνοιχτό

Καὶ ταιριαστό μὲ τὴ θωριά σου

καὶ στὸ κορμάκι σου χυτό.

Ἀλήθεια, πειὸ καλοντυμένη

δὲ σ' εἶδα κι' ἄλλοτε ποτέ.

Μὰ γιὰ νὰ δῶ ; Βρὲ τὴν καῦμένη,

δὲν ἔχει διόλου ντεκολτέ !

Σιμά-κοντὰ νὰ τὸ πιστέψη !

μὰ ὡς κι' ὁ καθρέφτης σὲ ρωτᾷ :

Μὴν ἔχ' ἡ ράφτρα σου λαθέψη ;

μὴν παραπῆρε ἡ ψαλλιδιά ;

Τὴν ἀφροσκέπαστη βαρκούλα
 θὰ βγαίνης νὰ συχνοτηρᾷς . . .
 Ἦθελα νᾶσουν ψαροπούλα
 νὰ σ' ἀγαπήσω σὰν ψαρᾷς !

Μὴν τὸ καυχίεσαι, κελαιδίστρα,
 στὸν ἔρωτα δὲ θὰ πιαστῆς . . .
 Ἦθελα νᾶσουν μιὰ θερίστρα
 νὰ σ' ἀγαπῶ σὰ θεριστῆς !

Ἔτσι ὅπως πέφτεις ὅλη μέρα
 στῆς χίλιες ἔγνοιες τῆς δουλειᾶς
 Δὲν εἶσαι Ρῆγα θυγατέρα
 μὰ σ' ἀγαπῶ σὰ Βασιληᾷς !

Ἄποψε ὄλα τὰ παλληκάρια
 κι' ὄλες οἱ νειές τῆς γειτονιάς
 Θὰ βγάλουνε τὰ ριζικάρια
 — Ἐφτασε πάλι ὁ Ριγανᾶς !

Πᾶμε κ' ἐμεῖς-Στὸν κλειδωνά τους
 θὰ ρίξουμε χρυσὸ κουμπι
 Νὰ δοῦμε ἢ ριζικάρισά τους
 σὰν τὶ τραγοῦδι θὰ μᾶς 'πῆ.

Κι' ἂν μᾶς καλοκαρδίση πάλι
 μὲ τὸ χρησμό του ὁ Λαμπαδᾶς
 Θ' ἀνάψω μιὰ φωτιὰ μεγάλη
 μέσ' τὴν καρδιά μου. Τὴν πηδᾶς;

Τὸ μυρωμένο ξανεμίδι
 μᾶς ἔχει ἀμπώση ἀτ' τὴν ἀκτὴ.
 Ἡ Πούλια ἐκάθησε στολίδι
 στοῦ καταρτιοῦ μας τὴν κορφῆ.

Μὰ κι' ἂν ἡ βάρκα ξεμακραίνει
 πῶς νὰ γυρίσω τὰ πανιά ;
 Ἡ Ἀλειροπόδα εἶνε μπλεγμένη
 μέσ' τῶν ξαρτιῶν μας τὰ σχοινιά.

Κι' ὁ Γαλαξίας ἔχει πέση
 στοῦ τιμονιοῦ μας τὴ συρμῆ.
 Τάχα στοῦ πέλαγου τὴ μέση
 ἦ στ' οὐρανοῦ ἔχουμε χαθῆ ; . .

Στὰ χαμηλὰ σγουρὰ βουνάκια,
 προχτὲς ποῦ ἐπήγαμε ὡς ἐκεῖ,
 Βελάζανε τὰ προβατάκια
 καὶ σαλαγοῦσαν οἱ βοσκοί.

Μακρὰ λαλοῦσε μιὰ φλογέρα
 καὶ κάπου ἓνα κλαρὶ δασιό
 Ἄναδευότουν στὸν ἀγέρα
 σὰ νὰ μᾶς φώναζε : « Ἄπο δῶ ! »

Στὸν ἴσκιο του ηῦραμε θεσοῦλα
 κ' εἶχ' ἓναν ἴσκιο μαγικό,
 Πῶκαμ' ἐσένα βοσκοπούλα
 κ' ἐμένα δίπλα σου βοσκό.

Ἡ χώρα, ὁ κάμπος κάτωθι μας
 ἢ θάλασσα κ' ἢ ἀκρογιαλιά.
 Ὁ οὐρανὸς ἀπάνωθι μας
 καὶ τὰ πετούμενα πουλιά.

Νεκρὰ τὰ κάστρα ὀλόγυρά μας,
 τάπιες, μεντένια καὶ σκοπιές·
 Δὲν τὰ ξυπνοῦν τὰ βήματά μας
 δὲν τ' ἀνασταίνουν οἱ πνοές . .

Καὶ κάπου ἓνα φτωχὸ λουλοῦδι,
 ποῦ μᾶς κυτάζει φοβιστὰ—
 Καὶ κάπου ἑνὸς πουλιοῦ τραγοῦδι,
 ποῦ μᾶς ἀκούει καὶ σταματᾶ.

Τάχα σὲ γλύκανε ποτέ σου
 ἀγόπης πόνος τρυφερός,
 Φτωχέ, ποῦ πέρασες τῆς νυχτιές σου
 στὸ μετερίζι αὐτὸ φρουρός ;

Τάχα ἐξεστάθη τὸ κορμί σου
 στὴ γυναικούλα σου δεξιά,
 Φτωχέ, ποῦ κύλησε ἡ ζωὴ σου
 στοῦ κάστρου αὐτοῦ τὴ μοναξιά ;

Τάχα στοῦ τάφου σου τὰ βάρη
 νοιώθεις τὴν ὥρα ἐτούτη πῶς
 Ἐρωτικὸ ζευγάρι ἐστάθη
 στὴ θέση πῶσβυσες σκοπός ; . .

Σὲ θαλασσὶ βελοῦδο «ἀέρα»
 ἢ πετραχεῖλι σὲ μαβί ;
 Τὶ θὰ κεντήσης, χρυσοχέρα,
 γιὰ τὴν ἀγία-Παρασκευή ;

Μὰ βιάσου τα ! θέλω στὰ ἐγκαίνια
 νὰ ξεχωρίζουνε λαμπρά,
 Μεταξωτὰ καὶ χρυσαφένια,
 τὰ ἐργόχειρά σου τὰ ἱερά.

Αἰώνια θὰ σὲ μνημονεύει
 στὴν ἀγία Πρόθεση ὁ Παπᾶς
 Κ' ἡ θεία χάρη θὰ κατέβη
 Σ' ἐσένα, σ' ὅποιον ἀγαπᾶς.

Πῶς τῆς ἀρέσει, τῆς ἀρέσει
 στοῦ φεγγαριοῦ τὴν ἀντηλιά
 Νὰ τὴν πηγαίνω ἀπὸ τὴ μέση
 ἀκρογιαλιὰν - ἀκρογιαλιά!

Πῶς τῆς ἀρέσει, τῆς ἀρέσει
 νὰ προχωροῦμε στὴ σιγὴ
 Σὰ νὰ τραβοῦμε γιὰ τὴ θέση,
 ποῦ σμίγει ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ!

Πῶς τῆς ἀρέσει, τῆς ἀρέσει
 δταν μεθύσουμε κ' οἱ δυὸ
 Νὰ μὲ γυρίζη ἀπὸ τὴ μέση
 γιαλὸ - γιαλὸ πρὸς τὸ χωριό!

Μὴ μοῦ χτυπᾶς τὰ ποδαράκια
 κι' αὐτὰ σ' ἐμένα δὲν περνοῦν!
 Καὶ μὴ δαγκώνης τὰ χειλάκια
 —δὲν τὰ λυπᾶσαι ποῦ πονοῦν;

Ἀλήθεια, στὸ θυμό σου ἐπάνω
 δὲν εἶσαι κι' ἄσχημη πολὺ . . .
 Μὰ τὸ χατῆρι δὲ σ' τὸ κάνω
 κ' ἢ ὁμορφιά δὲ σ' ὠφελεῖ.

Ξεθύμωσε καὶ μὲ γαλήνη
 πέσμου γλυκά: «Παρακαλῶ . . .»
 Τὸ χατηράκι σου νὰ γίνη
 κι' ὅλα νὰ πᾶνε στὸ καλό.

Τοῦ κάστρου ἢ κανονοθυρίδα
μακρὰ στὸ πέλαγος τηρᾶ
Μὲ τὴν τρελλὴν ἀκόμα ἐλπίδα
νὰ δοξαστῇ κι' ἄλλη φορὰ!

Χωρὶς φρουρούς, χωρὶς κανόνια!
ὡς κ' οἱ ψαράδες σὰν διαβοῦν
Τῆς δείχνουν τόση καταφρόνια
ποῦ δὲ γυρίζουν νὰ τὴ δοῦν.

Μόνο ἢ Σελήνη κοροϊδεύει
Μὲ δαύτην: Κάνει τὸν ἐχθρό,
'Ορμάει, χτυπάει, τὴν κυριεύει
κ' αἰχμαλωτίζει ἐμᾶς τοὺς δύο!

Θὰ ῥυθῶ τὴ βάρκα μου ν' ἀράξω
 στὴν ἀφρισμένη ἀκρογιαλιὰ
 Καὶ σὰν κουρσάρος θὰ σ' ἀρπάξω
 σκλάβα στὴν ἄγρια μου ἀγκαλιά.

Θᾶχεις ἀκούση γιὰ κουρσάρους,
 ποῦ ζοῦνε στὴς βραχοσπηλιές
 Καὶ μὲ ἀλκυόνες καὶ μὲ γλάρους
 ἀντάμα χιτίζουν τὴς φωληές.

Ἄχ! ἔχω πλήξη ἀπ' τὴν ἀγάπη
 τῶν τρυγωνιῶν τὴν τρυφερή!
 Στὴ βάρκα σὰν κουρσάρου ἀράπη
 θᾶεινε ἡ ἀγάπη μου σκληρή.

Κανένα εμπόδιο δὲν ἐστάθη
 στὸν ἔρωτά μας ὡς ἐδῶ !
 Τριαντάφυλλο χωρὶς ἀγκάθι,
 γλυκειὰ φωτιὰ χωρὶς σποδό.

Τόσο ἀτρικύμιστη εὐτυχία !
 τόσο ἀσυνέφιαστη χαρά !
 Εὐπνα μιὰ μέρα μὲ ἀθυμία
 καὶ πίκρανέ με μιὰ φορά.

Θέλω ἓνα νέφος νὰ περάση
 στὸν οὐρανό μας τὸ γλαυκό.
 Τρέμω ἢ γαλήνη μὴν ξεσπάση
 σὲ πειό χειρότερο κακό . .

Τὴν ἀνοιξάτικη χαρὰ σου
 ξανανθισμένην τώρα ἰδὲς
 Στὰ θλιβερὰ χρυσάνθεμά σου
 καὶ στοῦ βουνοῦ τῆς κυκλαμιῆς.

Ἄν εἶνε κίτρινα τὰ φύλλα
 κι' ἄν φεύγουν τώρα τὰ πουλιά
 Τοῦ Ἀπριλῆ τὴν ἀνατριχίλα
 γιὰτ' ἡ καρδιά σου ἀντανაკλᾷ;

Στοχάσου· κι' ἄς μὴ σὲ παγώνει
 ὁ φόβος τοῦ χειμῶνα—ἐκεῖ
 Θ' ἀνθῆ στὸν κάμπο μι' ἀνεμώνη
 ποῦ νὰ σὲ ξεγελᾷ ὅ' ἀρκεῖ...

Σώπαινε τὴ γλυκειά σου θλίψη
 μὲ τὴν ξερὴ τριανταφυλλιά,
 Μὲ τὴ βρυσούλα, πῶχει στρίψη,
 καὶ μὲ τὴν ἔρημη φωληά.

Ναί. Σώπαινέ την μὲ τὰ νέφη
 καθὼς ἀργά, βουβὰ κρεμοῦν,
 Μὲ τὸ κοπάδι, ποῦ ἐπιστρέφει,
 μὲ τὰ ἀκρογιάλια, ποῦ ἤρεμοῦν.

Κι' ἄσε τὴ θλίψη σου νὰ σβύση
 σταλαματιά, σταλαματιά
 Μὲ τὴ βροχούλα πῶχει ἀρχίσει
 καὶ λὲς πῶς δὲ θὰ πάψη πειά . . .

Στημόνι ἐτοίμασες καὶ ὑφάδι
 μὲ γοῦστο καὶ μὲ προσοχῇ
 Τὸ πλουμιστό μας σαλαπλάδι
 νὰ ὑφάνης τώρα μοναχῇ.

Μὰ τὸ χρυσό μας δαχτυλίδι,
 εἶνε ἢ λαχτάρα μου τρανῇ
 Ὅσο νὰ ρίξεις τὸ διασίδι,
 ὅσο νὰ κάτσης σιτὸ σκαμνί.

Ἄνυφαντῆς κ' ἐγὼ τοῦ ὄνειρου
 θὰ ὑφαίνης καὶ θὰ σοῦ μιλῶ
 Γιὰ τῆς Βασίλισσες τοῦ Ὀμήρου,
 ποῦ ἠξέραν ὄλες ἀργαλειό.

Θὰ μοῦ βραχῆς καὶ θὰ πουντιάσης
 ἔλα κοντὰ νὰ φυλαχτῆς
 Μέσ' τὴν ὀμπρέλλα ν' ἀπαγγιάσης
 καὶ στὸ πλευρό μου νὰ σφιχτῆς.

Ἐρημικὸ τὸ μονοπάτι —

Ἡ φύση γύρω μας νεκρή.

Κ' ἡ ὀμπρελίτσα σὰν παλάτι,
 ποῦ μόνο ἑμᾶς τοὺς δυὸ χωρεῖ . .

Πρώτη φορὰ, ποῦ μᾶς γλυκαίνει
 τέτοια παράξενη χαρά !

Μὴν εἶνε ἡ ὀμπρέλλα στοιχειωμένη;
 μὴ εἴχνουν μάγια τὰ νερά ;

Πότε θ' ἀρχίσουν τὰ νυχτέρια
 στὸ παραγῶνι, δὲ μοῦ λές ;
 Μὲ τὴ δουλίτσα τους στὰ χέρια
 θ' ἄρχονται οἱ φίλες σου οἱ καλές.

Ἡ μιὰ θὰ πλέκη, ἄλλη θὰ γνέθη,
 ἄλλη θὰ ράβη τὰ προικιά
 Κ' ἔμένα ἢ γλῶσσα μου θ' ἀλέθη
 γιὰ θρούλλους καὶ γιὰ ξωτικά.

Πώ ! πώ ! τὸ αἷμα θὰ σᾶς κόβω
 θ' ἀνατριχιάζω μὰ ὡς κ' ἐγὼ
 Καὶ γιὰ νὰ διώξουμε τὸ φόβο
 θὰ τὸ γυρνοῦμε στὸ χορό !

Σὲ κάνω γοῦστο. Ἀποτραβίεσαι
καὶ μὲ ἀφοσίωση κεντᾶς
Μὰ κάθε τόσο λησμονιέσαι
καὶ τὸ χεράκι σου τρουπᾶς.

Ξαφνίζεσαι καὶ τρομαγμένη
κυτάξεις τὴ βαρεῖα πληγὴ
Πατεῖς, πατεῖς-αἷμα δὲ βγαίνει
καὶ τὸ βυzaίνεις γιὰ νὰ βγῆ.

Δὸς μου καὶ μένα νὰ φιλήσω
νὰ σοῦ περάσῃ τὸ κακὸ
Κ' εὐλαβικὰ νὰ κοινωνήσω
ἀπ' τὸ αἱματάκι τὸ γλυκό

« - Γράφεις; Ἐγὼ θὰ μείνω ἀπόξω.
 Τὴ Μοῦσα, ποῦ ἔχεις συντροφιὰ,
 Μπορεῖ σ' ἂν ἔμπω νὰν τὴ διώξω,
 κακέ μου κι' ἄπιστε γραφιᾶ! »

- ὦ ζήλεια ! ὦ κοροῖδια ! ὦ Εὐα ! . .
 Πιάσε τὸ γέμι τὸ χρυσὸ
 Στὸν Πήγασο μὲ χάρη ἀνέβα,
 πέτα κ' ἐσὺ στὸν Παρνασσό.

Κάτω ἀπὸ δάφνες ροδανθοῦσες
 στὴν ὑπερνέφελη κορφῇ
 Ἐννιὰ σὲ καρτεροῦνε Μοῦσες
 νὰ σὲ βαφτίσουν ἀδερφή !

Δέν πῆγα! . . κύλησε μιὰ μέρα,
 ποῦ δέν τὴν ἔνοιωσα κοντά,
 Ποῦ δέν τὴν εἶδα χρυσοχέρα
 στὴν κάμαρᾶ της νὰ κεντᾶ.

Καὶ μέσ' τὴν λύπη, ποῦ με ζώνει
 τώρα τὸ βράδυ πειὸ πικρή,
 Κυλοῦνε τῆς ζωῆς μου οἱ χρόνοι
 κ' ἔρχεται ἡ μέρα ἡ ζοφερή,

Ποῦ θὰ τῆς λείψω ἢ θὰ μοῦ λείψω
 γιὰ πάντα! . . . ὦ σκέψη μου φοριχτή,
 Τὸ τραγουδάκι μου ἄς σὲ κρύψω
 νὰ μὴ σὲ νοιώσῃ καὶ σκιαχτῆ!

Μὲ ὄλα τὰ χιόνια καὶ τοὺς πάγους,
 ποῦ τοῦ λευκαίνουν τὴ σπηλιὰ,
 Μαζὶ θὰ πᾶμε μὲ τοὺς Μάγους
 στὸ γεννημένο Βασιληᾶ.

Ἐσὺ δὲν ἔχεις νὰ τοῦ δώσης
 σμύρνα, λιβάνι καὶ χρυσὸ—
 Χριστόψωμο θὰ τοῦ ζυμώσης
 γύρω-τριγύρω κενιστό.

Οὔτε κ' ἐγὼ νὰ τοῦ προσφέρω
 δὲν ἔχω τίποτε ἀπὸ αὐτὰ—
 Μὲ τοὺς ποιμένες μόνο ξέρω
 νὰ τὸν δοξολογῶ σκυφτά.

Μὲ τῆς ἀπλῆς γραμμῆς τοὺς ἴδια
 σὰ ζωγραφιὰ μικροῦ παιδιοῦ
 Τ' ἀχυροσκέπαστα καλύβια
 τοῦ βλάχικου ξεχειμαδιοῦ.

Ὁ κῆπος μὲ τὸν ἴσιο φράχτη,
 ἡ μυγδαλιὰ κι' ὁ πετεινός,
 Στὴν πόρτα ἡ Βάβα μὲ τ' ἀδράχτι,
 τὰ περιστέρια κι' ὁ καπνός.

Καὶ κάπου στὴν αὐλὴ πειὸ πέρα
 μικρά, ἡ Διαλέτα κι' ὁ Θωμάς,
 Ποῦ παίζουν τὴν ἄλλὰ μιὰ μέρα
 θ' ἀγαπηθοῦνε σὰν ἐμᾶς. . . .

Μὲ φτωχικὲς μικρὲς εἰκόνες
τὸ σαλονάκι τῆς κοσμῶ.

Ἄριστουργήματα, ποῦ αἰῶνες
χορταίνουν τώρα θαυμασμό.

Ἄνάμεσα στὰ ἐργόχειρά τῆς
μὲ γοῦστο τῆς τοποθετεῖ
Καὶ νὰ μαθαίν' εἶνε ἡ χαρά τῆς
γιὰ κάθε μιά τους καθετί.

Μὰ τί καλὰ ποῦ τὰ μαθαίνει !
Καινούργια εἰκόνα τῆς δωρῶ
Κ' εὐθύς μου λέει συλλογισμένη :
— « Αὐτὰ εἶνε δέντρα τοῦ Κορό. » !

Μὴ λῆς φτωχὸ τὸ μποναμᾶ μου,
 μὴ δείχνῃς τόσην ἀπονιά !
 Νὰ σοῦ χαρίσω τὴν καρδιά μου
 δὲν πρόσμεινα πρωτοχροσιά.

Καὶ θὰ σοῦ δώσω τώρα μόνο
 διπλὸ φιλί, ποῦ τὸν παληὸ
 Θὰ διώξῃ τῆς ἀγάπης χρόνο
 καὶ θὰ καλοδεχτῆ τὸ νειό.

Στὰ δροσερά σου ἀπάνω χεῖλη
 σὰν τέτοια εὐχούλα τὸ φιλί :
 «Κάμε τὸ θάμα σου, Ἄϊ-Βασίλη,
 ν' ἀγαπηθοῦμε πειὸ πολὺ !»

Τὸ τσαΐ ἀκούμπησες μὲ λύπη
καὶ ρώτησες σιγά : «Γιατί
Ὁ μαῦρος χάρος νὰ μὴ λείπη
καὶ νᾶνε πειδὸ γλυκειὰ ἡ ζωὴ ;»

Τὸ σκαλτσουνόξυλο θὰ πάρω
καὶ θὰ σὲ δείρω νὰ μοῦ ἰδῆς
Μὲ τὴ ζωὴ καὶ μὲ τὸ χάρο
πῶς θέλεις νὰ φιλοσοφῆς !

Γλυκειὰ ἡ ζωὴ!... Καὶ δὲ χωράει
μέσ' τὸ μυαλό μας τὸ γιατί.
Μὰ — λίγη ζάχαρη στὸ τσαΐ ;
καὶ λίγος χάρος στὴ ζωὴ — ;

Μοῦειπαν πῶς κι' ἄλλον ἀγαποῦσες,
 μοῦειπαν πῶς κι' ἄλλοι σ' ἀγαποῦν.
 Ἄ ! τῆς ζηλιάρης, τῆς βρωμοῦσες
 τάχα γιατί νά μοῦ τὸ εἰποῦν ;

Ἄπλήρωτες μὴν τῆς ἀφήσης !
 δὲν τὸ πιστεύω νά ντραπῆς.
 Σὲ περιμένω νά μιλήσης
 κι' ὅ,τι τοὺς πρέπει νά τοὺς πῆς.

...Πῶς ; Δὲ μιλάς ; Τί μὲ κυτάζεις ;
 Δὲν θὰ τὸ πιστεῦα !... Σωπᾶς ;
 «Γιατί, κακέ μου, μὲ πειράζεις ;
 Κ' ἔπειτα λὲς πῶς μ' ἀγαπᾶς !...»

Στὸ κουρασμένο μου τραπέζι

διαβάζω καὶ σὲ καρτερῶ.

Ὁ δειλινὸς ἠλάκης παίζει

μὲ τῶν χαρτιῶν μου τὸ σωρό.

Ἔλα καὶ σὺ γλυκὰ νὰ παίξεις

μὲ τὸν ἠλάκη τὸν ξανθό...

Γράμμα δικό σου ;.. Μὲ τρεῖς λέξεις

διώχνεις τὸν ἥλιο : «Δὲ θὰ ῥθῶ !»

Τῆς προσδοκίας μου τὸν τάφο

μὲ τὸ χαρτάκι σου σφαλῶ.

Αὐτοὺς τοὺς στίχους πανωγράφω

καὶ λυπημένα τὸ φιλῶ

Ποτὲ δὲ μ' ἄρесе ὁ ἀγέρας
 —οὔτε δταν φέρνει ἀπὸ μακροῦ
 Τὸ τραγουδάκι τῆς φλογέρας
 μέσ' τῆς νυχτὸς τὴν ξαστεριά,

Οὔτε δταν ὁμορφα φουσκώνει
 τῆς βάρκας τὸ λευκὸ πανί
 Καὶ παίρνει τῶν ἀφρῶν τὴ σκόνη
 καὶ μᾶς ραντίζει, καστανή,

Οὔτε δταν πάνω μας τινάζει
 τὴν ἀνθισμένη μυγδαλιὰ—
 Ὅσο μοῦ ἀρέσει δταν φρενιάζει
 καὶ σοῦ ξεπλέκει τὰ μαλλιά!

“Α, ναί! ἐκεῖ κάτω εἶνε δυὸ γέροι. . .

Ὡστε τοὺς ἔβλεπες κ’ ἐσύ;

Γιὰ ἰδῆς πῶς πᾶν ἀπὸ τὸ χέρι

πέρα στὴ δύση τὴ χρυσῇ!

Γεροί, χαρούμενοι, γαλήνιοι

τραβοῦν καὶ φεύγουν ἀπὸ ἐδῶ.

Ποιοί νᾶνε τάχα; . . Δὲ μ’ ἀφήνει

ἡ νύχτα πῶρχεται νὰ ἰδῶ.

Ἡ νύχτα! ἡ νύχτα!.. Μὰ ποιοί νᾶνε;

Δυὸ ξένοι, δυὸ ἄγνωστοι - κανεῖς!

Κανεῖς! τὰ μάτια μᾶς γελᾶνε.

(Κι’ ὅμως, φτωγὴ μου, εἴμαστ’ ἐμεῖς!..)

Ἄποψε, ποῦ δὲ λάμπουν τ' ἄστρα
καὶ τὰ σκοτάδια εἶνε πηχτά,
Ἔλα ν' ἀνέβουμε στὰ κάστρα
νὰ ἰδοῦμε ὄνειρατα φριχτά.

Μέσ' ἀπ' τῆς σιδερένιες πύλες,
τῆς τάπιες, ποῦ δὲν τῆς φρουροῦν,
Φαντάσματα μὲ ἀνατριχίλες
κρυφῆς ζωῆς θὰ ξεγλυστροῦν . . .

Ἀγκαλιασμένοι θὰ περνοῦμε
μέσ' ἀπ' τοὺς μοναξοὺς νεκροὺς
Κὶ τὴν ἀγάπη μας θὰ ζοῦμε
πάνω ἀπὸ τόπους καὶ καιροὺς !

Ἄπο τὴν πῆτα ποῦ θὰ φκιάξης
 καθὼς ἡ μέρα τὸ καλεῖ
 Μὴ λησμονῆς νὰ μοῦ φυλάξης
 τὸ νοστιμώτερο φελί.

Θὰ ῥθῶ. Μὰ θὰ μὲ νοιώσης τάχα ;
 Τσαπράζια, φέρομελες, πεσλιά.
 Σῦρε κ' ἐσὺ καὶ ντύσου βλάχα
 νὰ σμίξῃ ὁ πεῦκος τὴ μηλιά !

Κι' ὄποιο τραγοῦδι ἐγὼ διαλέξω,
 βλάχα, βλαχούλα, μὴ ντραπῆς,
 Μὲ τὸ μπουζούκι θὰ τὸ παῖξω
 καὶ μὲ τὸ στόμα θὰ τὸ πῆς !

Ἄν πῶ τὰ παιδιαρίσματά σου
 θὲ νὰ γελάσουνε μ' ἐμᾶς !
 Μὲ ἀκούμπησες στὰ γόνατά σου
 κ' ἐνῶ ἔκανες πῶς μὲ κοιμᾶς,

Καθὼς μικρὴ μὲ τῶν κουκλιῶν σου
 παιχνίδιζες τὴ φαμελιά,
 Τὴν κορδελίτσα τῶν μαλλιῶν σου
 μῶδεσες φιόγγο στὰ μαλλιά !

Κι' ὅταν γελοῦσες στὴ θωριά μου
 μὲ γέλιο κοροϊδευτικὸ
 —Παιδιάστικη ἔγινε ἡ καρδιά μου—
 πῆγα νὰ κλάψω ἀπ' τὸ κακό...

Μιά χειμωνιάτικη αγγούλα,
 συνεφιασμένη και θολή
 Μπῆκες μονάχη στὴ βαρκούλα,
 καὶ πᾶς στὴν ὥρα τὴν καλή.

Ὅταν δὲ σ' εἶδα νὰ δακρύξεις
 γιὰ τὸν ἀποχαιρετισμὸ
 Στοχάστηκα πῶς δὲ γνωρίζεις
 αὐτὸ ποῦ λένε χωρισμό.

Μὰ σὰν τὸ μάθη ἀργὰ ἢ καρδούλα
 θὰ κλάψης τότε πειὸ πολὺ
 Ἄπ' ὅσο ἐγὼ κάποιαν αγγούλα
 συνεφιασμένη καὶ θολή...

Κ' εἶνε τὸ πρῶτο - πρῶτο γράμμα,
 ποῦ τὸ διαβάζω μὲ παλμούς,
 Εἶνε βρεγμένο ἀπὸ τὸ κλάμα
 κ' εἶνε θερμὸ ἀπ' τοὺς στεναγμούς.

Κάθε γραμμούλα, ποῦ χαράξεις,
 γιὰ τὸ μετάνοιμά σου λὲς
 Ἐδῶ τὴν κόβεις καὶ στενάξεις,
 ἐκεῖ τὴ σταματᾷς καὶ κλαῖς.

Μὰ ἐγὼ σκληρὰ σοῦ τῶχω γράψη
 ἔτσι ὅπως πρέπει νὰ χαρῆ
 Πρέπει ἢ καρδιά μας καὶ νὰ κλάψη
 γιὰ νᾶνε πάντα τρυφερή.

ὦρα τὴν ὄρα λαχταροῦσες
 νὰ ἰδῆς τῆς μυγδαλιᾶς ν' ἀνθοῦν
 Σάμπως ἐσὺ νὰ τὸ κεντοῦσες
 ὁ φόρεμα, ποῦ θὰ ντυθοῦν.

Καὶ δὲ μοῦ ἀρνιόσουνα τὴ χάρη
 πῶς θὰ πηγαίνουμε ὡς ἐκεῖ
 Χωρὶς νὰ κόβουμε κλωνάρι
 καὶ νὰ γινώμαστε κακοί.

φυγες. Μόνος μου πηγαίνω
 καὶ βλέπω ἐκεῖ στὴν ἐρημιᾶ
 Πῶς κάποιο χέρι ἀγαπημένο
 τῆς ξεριζώνει ὄλες μὲ μιά !

Πολλές φορές μέσ' τῆ χαρά μας
 μοῦπες μὲ δλόγλυκη φωνή
 «—'Απ' τὴν ἀγάπη τὴ δικιά μας
 δὲν εἶνε ἀγάπη πειδὶ τρανή ! »

Μὰ ὁ χωρισμός μας σὲ διαβάξει
 πῶς εἶνε κι' ἄλλη πειδὶ τρανή
 Εἶνε ἡ ἀγάπη, ποῦ στενάξει
 κ' εἶνε ἡ ἀγάπη ποῦ θρηνεῖ.

Κι' ἄς μὴ ποτὲ μιᾶς δυστυχίας
 σοῦ μάθη ὁ πόνος, κασιανή,
 Τὸ πῶς ἡ ἀγάπη τῆς θυσίας
 εἶνε κι' ἀκόμα πειδὶ τρανή.

«'Αγαπητή μου θυμωμένη,
 κλαμένη μου πειδ αγαπητή,
 Πολὺ ὁ θυμός σου με πικραίνει
 καὶ δὲ σοῦ κρύβω τὸ γιατί :

"Αν ἔχεις κέφι νὰ θυμώνης
 κάμε ὅπως θέλεις κι' ἀγαπᾶς·
 Κλαῖγε συχνὰ νὰ ξαλαφρώνεις
 καὶ γράφε μού το νὰ ξεσπᾶς.

*Αλλὰ γιατί νᾶμαι μακριά σου
 κι' ἄχ ! μὰ γιατί νὰ μὴ μπορῶ
 Νὰ πίνω ἐγὼ τὰ δάκρυά σου
 νὰ πίνω ἀπίκραντο νερό ; . . . »

Στὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου
 τρέμει ἡ φωνή σου ἡ μακρυνή
 Κ' ἔχει τὴν ἔκφραση τοῦ πόνου,
 ποῦ μιὰ χαρὰ τὸν ἀτονεῖ.

Θαρροῦ πῶς βλέπω τὴν πλεγμένη
 σὰ μιὰ γιορλάντα γιασεμιῶν
 Γύρω στὸ σύρμα, ποῦ διαβαίνει
 μέσ' τὴν καρδιά τῶν ἐρημιῶν.

Κι' ἂν λιγοστεύη κάτι, ὠϊμένα,
 τὴ θλιβερή σου ξενητεία
 Εἶνε τὰ μάτια δακρυσμένα
 γιατί ζηλοφθονοῦν τ' αὐτιά !

ὦ ! πῶς σκορποῦνε τὴ ζωὴ τους
καὶ τὴ χαρὰ τους πῶς σκορποῦν !
Τὸ χτὲς δὲν τῶχουν πειὰ μαζὺ τους,
τὸ σήμερα δὲν τ' ἀγαποῦν.

Τρέχουν σὰν ἀλαλοὶ στὴς χῶρες
κι' εἶνε ἡ ζωὴ τους βιαστικὴ,
Ποτάμι πῶφκιασαν οἱ μπόρες
καὶ σκόρπισε ἀπὸ δῶ κ' ἐκεῖ.

Κ' εἶνε ἡ ζωὴ μας ἐδῶ πέρα
πηγαῖο νεράκι στὴ συρμὴ.
Ζοῦμε καὶ δὲ μᾶς φεύγει μέρα
Δὲ χάνουμε οὔτε μιὰ στιγμὴ !

Βροχούλα κ' ἥλιος. Θὰ διαλέξω
 ἀχτίδες καὶ νεροκλωστὲς
 Μιὰ ταντελλένια νὰ σοῦ πλέξω
 ποδίτσα γιορτινὴ μὲ αὐτές.

Δὲ βρέχει πειά ! Νὰ τρέξουμ' ἔλα
 στοῦ κήπου τὴ μοσχοβολιὰ
 Καὶ θὰ σοῦ δέσω γιὰ κορδέλλα
 τὸ Οὐράνιο τόξο στὰ μαλλιά.

Μὴ φεύγης ! Τώρα θὰ σοῦ ἀνάψω
 τ' ἀστέρια, ποῦ φεγγοβολᾶν
 Καὶ στὸ φουστάνι σου θὰ ράψω
 τὸ Γαλαξία τους βολάν.

Ἄληθεια, ὅταν περνοῦν εὐζῶνοι
 στὸ παραθύρι τῆς πετᾶ
 Μὲ ἀγνή χαρὰ τοὺς καμαρώνει
 καὶ σὰ δικούς τοὺς χαιρετᾶ.

«—Τρέξε νὰ ἰδῆς ! Ἄξιζει ὁ κόπος.
 Νειᾶτα, καμάρια, λεβεντιές.
 Περνοῦν στὸ δρόμο τρίζει ὁ τόπος,
 πατοῦν καὶ βγάνουνε φωτιές ! »

Ἄλλος μποροῦσε νὰ ζηλέψη
 μὰ ἐγὼ δὲν τὴν παρεξηγῶ :
 Λάμπει στὰ μάτια τῆς ἡ σκέψη
 πῶς ἤμουν εὐζωνας κ' ἐγώ.

Δέν εἶνε ὠραῖο τὸ χαμομήλι
 γιατί στὸ φλῶρο του χαλί
 Χορεύουν οἱ ἔρωτες τοῦ Ἄπριλη
 Καὶ σοῦ ὁμορφαίνουν τὴν αὐλή.

Δέν εἶνε ὠραῖο ἀκόμα μόνο
 γιατί ξαπλώνεσαι σ' αὐτὸ
 Ἄπο μακρὰ σὲ καμαρώνω
 καὶ στὴν ἀγκάλη σου πετῶ.

Πλειότερο ἀκόμα τ' ὁμορφαίνεις,
 ποῦ τὸ μαζεύεις μὲ χαρὰ
 Καὶ στὸν ἠλάκη τὸ ξεραίνεις
 σὰ γνοιαστικὴ νοικοκυρά!

Ἐνοῖξαν τῆς μηλιάς τὰ κλώνια
 κι' ἀνθοῦνε στὸν καλὸν καιρό.
 Πᾶμε ν' ἀκούσουμε τ' ἀηδόνια
 στὸ περιβόλι τ' ἀνθηρό.

Δροσοποιτίζεται κι' εἶνε ὀλη
 γεμάτη ἀηδόνια ἢ βατουλιά.
 Στὸ μουσικόπνοο περιβόλι
 Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τὴ μηλιά.

Ὦ νὰ περνούσαμε ἔτσι αἰώνια ! . . .
 Φιλάκια, χάρδια, κι' ἀγκαλιές.
 Ἄνθους μοιράζουνε τ' ἀηδόνια,
 λαλοῦνε τ' ἀνθη στὴς μηλιές !

Θὰ πάμε οἱ δύο μας στὸ ἐξωκλήσι
μὴν ἀνοιξιάτικη βραδιά.

Γύρω του οἱ λόφοι ἔχουν ἀντίση
καὶ κολυμπάει στὴν εὐωδιά.

Κλειδί δὲν ἔχει κι' ἀντικλειδί—
κανέναν ἔξω του δὲν κλεῖ!

Τὴν πόρτα σπρώχνει τὸ γρασίδι
καὶ τὸ κατώφλι του φιλεῖ.

Ἄγνοι κι' ἀμόλυντοι θὰ μποῦμε
—εἶνε Παρασκευῆς βραδυὰ—
Καὶ τοὺς Χαιρετισμοὺς θὰ ποῦμε
στὴν ταπεινὴ του Παναγιά . . .

Βιολέττες, πασχαλιές και κρίνοι—
 πάρτε κορίτσια τοῦ χωριοῦ
 Ν' ἀνθοστολίσετε τὴν κλίνη
 τοῦ πεθαμένου μας Θεοῦ.

Κι' ἀρμάθιασέ του ἐσὺ μὲ χάρη
 λευκοὺς ἀνθούς πορτοκαλλιᾶς
 Στεφάνι ἀπὸ μαργαριτάρι
 θέλει ὁ ξανθός μας Βασιληᾶς.

Ἐννοια σου ! πίσω δὲ θὰ μείνω·
 βράδυ μὲ τὰ παιδιὰ χορός,
 Θὰ εἰπῶ τὸν Ἐπιτάφιο Θρῆνο
 καθὼς τὸν ἔλεγα μικρός.

Σὰ νύφη ἐστόλισες τὸ σπίτι
 γιὰ τὸ γιορτάσι τῆς Λαμπρῆς.
 Δαμποκοπάει ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη
 καὶ χαίρουν νὰ τὸ θεωρῆς.

Τριανταφυλλιά στὴν πόρτα, ἢ σκάλα
 κάθε σκαλόνι νέος ἀνθός.

Μικρὸς Παράδεισος ἢ σάλα
 — ἄνθη κ' ἐργόχειρα καὶ φῶς.

Σοῦ πρέπει ἀνήμερα τὸ Πάσχα
 σὲ τέτοιο σπίτι εὐωδιαστό,
 Σοῦ πρέπει, ἀλήθεια, μουσαφίρη
 τὸν ἴδιο νᾶχης τὸ Χριστό !

Μέσ' τὴν αὐλή μας, καθὼς πάντα,
 θὰ ρθοῦν ἀπὸ τῆ γειτονιά
 Ὅλ' οἱ δικοὶ μας, δλ' οἱ φίλοι
 μαζὶ νὰ ψήσουμε τ' ἀρνιά.

Μὰ εὐτυχισμένος ποῦεине ὁ χρόνος,
 ἀγαπημένη μου χρυσῇ!
 Πρῶτη φορὰ τὴν ἅγια ἡμέρα
 μαζὶ μας χαιρεσαι κ' ἐσύ.

Μόνη σου στρῶσε τὸ τραπέζι
 στῆς ἀνθισμένες λεμονιές.
 Κρασι καὶ κοκορέτσι — ἐβίβα!
 καὶ πάντα τέτοιες οἱ χρονιές!

Στὴ νερατζιά τὴν ἀνθισμένη
 περάσαμε καναβιδιά
 Κ' ἔχουμε κούνια κρεμασμένη
 κάτω ἀπ' τὰ ὀλάνθιστα κλαδιά.

Τρελλὰ ποῦ παίζουμε! Ἡ καλή σου
 δὲν κατεβαίνει καὶ κουνῶ
 Τόσο ποῦ οἱ γόβες της - κρατήσου! -
 κλωτσοπατοῦν τὸν οὐρανό.

Κι' ἀπὸ τὸ μεσουράνημά της
 μὲ ραίνουν καὶ μὲ ἀπομεθοῦν
 Βροχὴ καὶ τὰ ξεφωνητά της,
 βροχὴ καὶ τ' ἄνθη ποῦ μαδοῦν.

Μὲ ποιὰ σεμνότητα καὶ χάρη
 μπῆκες στὴν ἐκκλησιὰ σιγά,
 Πῆρες κεράκι ἀπ' τὸ Παγκάρι
 καὶ τ' ἀναψες στὴν Παναγιά!

Μὲ ποιὰ ὀλοσέβαστ' ἡσυχία
 τραβήχτηκες σὲ μιὰ γωνιά
 Καὶ βόηθησες τὴ λειτουργία
 μὲ τὴν ἀγνή σου παρθενιά!

Μὲ ποιὸ ἀνυπόκριτο κουράγιο
 στὴ Ζωοδόχο ἔμπρὸς Πηγῇ
 Τὸ βλέμμα σου μὲ βλέπει τ' ἅγιο
 καὶ τὴν ἀγάπη ὁμολογεῖ!

Στῆς φίλης σου τὸ γάμο ἀπόψε

— τόσο πολὺ τὴν ἀγαπᾶς ! —

Κρίνα, μοσκιές καὶ χιόνια κόψε

λευκὸ μπουκέτο νὰ τῆς πᾶς.

Μέσ' τοῦ χωριοῦ τὴ δροσοειότη

κορφή κι' ἀνθὸ θὰ σὲ χαρῶ·

Καὶ θᾶεσαι στὸ τραγοῦδι πρώτη

καὶ θᾶεσαι πρώτη στὸ χορό.

*Ολοι θὰν τᾶχουνε μ' ἐσένα

κι' ὅλοι θὰ λέν σιγὰ-σιγὰ :

« — Χαρὰ στὴ μάννα, ποῦ σ' ἐγέννα !

χαρὰ στὸ νειό, ποῦ σ' ἀγαπᾶ !... »

Εἶνε ἄρρωστη κ' ἔχω δειλιάση,
 πάει νὰ μοῦ φύγη ὁ λογισμός.
 Σκοτεῖνια ὀλόγουρα στὴν πλάση
 στὰ φυλλοκάρδια μου σεισμός.

Μὲ κάποιο ἀπαίσιο ἀνατριχάδι
 τυφλὰ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ
 Σὰν περιστέρι στὸ σκοτάδι
 χτυπᾷ ἡ ψυχὴ μου τὰ φτερά.

Ἔχω δειλιάση, ἔχω σαστίση·
 τί περιμένω ἀπ' τὸ γιατρό ;
 Ἄς πάω, ἄς πάω νὰ βρῶ τὴ βροῦση,
 ποῦ τρέχει ἀθάνατο νερό !

Φέρτε νὰ κάψουμε λιβάνι
 μὲ Σταυρολέλουδα μαζί
 Τ' ἅγια εἰκονίσματα νὰ εὐφράνη
 κ' ἡ χάρη τους νὰ κατεβῆ.

Πάρε λαδάκι ἀπ' τὸ καντήλι
 κ' ἔτσι σταυρώσου μοναχῆ
 Βάλε, παπᾶ, τὸ πετραχεῖλι
 καὶ διάβασέ της μιὰν εὐχή.

Ἄς τάξω τ' Ἀϊ-Γεωργίου στὸ γόνα
 μόλις τῆ δῶ νὰ σηκωθῆ
 Νὰ τοῦ ἀσημιάσω τὴν εἰκόνα
 νὰ τοῦ χρυσώσω τὸ σπαθί !

Μακρὰ της πάρτε τὰ λουλούδια·
 πόσο εἶνε ἡ φύση φθονερή !
 Ἐνθίζει κόκκινα λουλούδια
 γιὰ νὰ στολίζονται οἱ νεκροί.

Τραγοῦδι ἄς μὴ στ' αὐτιά μου φτάση !
 πόσο εἶνε ὁ κόσμος φθονερός !
 Τὰ μοιρολόγια ἔχει καλιάση
 γιὰ ν' ἄνε ὁ χάρος πειὸ πικρός.

Ἄχ ! καρδιοχτύπι, καρδιοχτύπι
 τοῦ ἀρρώστου μας τὴ σιναξιά,
 Ποιὸς ἄλλος τρόμος καὶ ποιά λύπη
 μᾶς παίρνει εὐθὺς τὰ λογικά !

Ἄνασκηώθηκε στὴν κλίνη,
 πρόσχαρα γέλασε κ' εὐθύς
 Ξανάρθε ἡ πρώτη μου γαλήνη
 στ' ἄδυτα βάθι τῆς ψυχῆς.

Φεύγα γιατρέ ! . . . Τί νὰ σὲ κάνω ;
 δὲ θέλουμε ἄλλα γιατρικὰ
 Μόνος μου τώρα θὰ τὴ γιάνω
 μὲ χάρια καὶ φιλιὰ γλυκά.

Κ' ἐσύ, ξορκίστρα, μάζωξέ τα —
 ξέρω τὴν τέχνη σου κ' ἀρκῶ.
 Τὴ λιβανίζω μὲ μπουκέτα,
 καὶ μὲ τραγούδια τὴν ξορκῶ !

Στὸ κεντιστὸ προσκέφαλό σου
 τόσα ἡμερόνυχτα σκυφτός.
 Ὁ παραστάτης Ἄγγελός σου
 ἐντός μου ἀγρύπναγε κι' αὐτός.

Μέσ' ἀπ' τὰ παραμιλητά σου
 σκληρὰ βασάνιζα τ' αὐτὶ
 Νὰ μάθω τὴν ἐπιθυμίά σου
 καὶ νὰ σοῦ κάμω καθετί.

Μὰ ντροπιασμένος βλέπω τώρα
 τὴν προθυμίά μου αὐτὴ φτωχὴ
 Μπρὸς σιτῆς ζωῆς τὰ πλούσια δῶρα,
 ποῦ μοῦ χαρίζεις πάλι ἐσύ! . . .

Χλωμούλα, ποῦ καλύτερεύεις
 καὶ τῆς ἀξιάδες σου πονᾶς,
 Μὲ πόση γλύκα μοῦ γυρεύεις
 νὰ σοῦ διαβάζω νὰ ξεχνᾶς ! . . .

Ἄκου παληῶν ἐρώτων πόνους,
 ὀνείρων δύσες θλιβερὲς
 Καὶ σ' ἄλλους τόπους, ἄλλους χρόνους
 τὸ μέτρο τῆς χαρᾶς μας βρές.

Μὰ κ' ἔτσι ἀκόμη, ἀρρωστημένη,
 δὲ θέλω νὰ ξεχάνης πῶς
 Εἴμαστε οἱ πλέον εὐτυχισμένοι
 τοῦ κόσμου— δόξα σοι, ὁ Θεός !

— «Φαντάσου ἂν πέθαινα!...» — Σταυρώσου
καὶ μὴν τὸ πῆς ἄλλη φορά.

— «Θὰ μὲ στολίζαν . . . » — Σὲ καλό σου!
— «...Νυφούλα θᾶημονν μιὰ χαρά.»

— Σώπα ! . . . — «Θὰ μὲ μοιρολογοῦσαν
μέσα στὴ σάλα τοῦ σπιτιοῦ . . . »

— Βουβάσου πειά !... — «Καὶ θὰ θρηνοῦσαν
μὲ ψευτοδάκρυα τοῦ ματιοῦ . . . »

— Πάψε !... — «Μιὰ γύρα θὰ μὲ βγαῖναν
κ' ἔπειτα χώματα, σταυροί . . . »

— Μὰ πάψε ! πάψε ! . . . — «Μόνο ἐσέναν
δὲ θέλω νὰ σκεφτῶ νεκρή ! . . . »

Σ' εἶδα νὰ πλέκης μοναχὴ σου

κ' ἤρθα νὰ πλέξουμε μαζί.

Ἐγὼ δὲν ἔχω βελονάκι,

οὔτε κλωστή μεταξωτὴ!

Μὰ πρέπει ὡς τόσο νὰ βοηθῆσω

μὲ κάποιον τρόπο πειρὸ καλὸ :

Πότε θὰ σοῦ διαβάζω στίχους

πότε γλυκὰ θὰ σὲ φιλῶ.

Κι' ὅταν τελειώσης τὸ ροδάκι

θᾶινε ὁμορφο τόσο πολὺ

Ποῦ δὲ θὰ ξέρουμε ἂν εἶνε

ταντέλλα ἢ στίχος ἢ φιλί!

Μὲ τὴν παιδιάστικη χαρὰ σου,
 ποῦ πόσο ἀξίζει δὲ νογᾶς,
 Στὸν ἴσκιο ἀπ' τὰ λελουδικά σου
 τὸ φεγγαράκι κυνηγᾶς.

Μιὰ τὸ θωρεῖς καὶ μιὰ τὸ χάνεις
 στ' ἀγιόκλημα, στὸ γιασεμί,
 Ἐδῶ σοῦ φεύγει, ἐκεῖ τὸ πιάνεις
 μὰ τώρα μὴν τ' ἀφήνης, μή!

Δὸς μου το ἐδῶ καὶ δὲ γλυτώνει!
 τὸ φεγγαράκι τὸ χλωμὸ
 Θὰ σοῦ τὸ κάμω μενταγιόνι
 νᾶ τὸ κρεμάσης στὸ λαιμό!

Δὲ σὲ ξανάφερα ποτέ μου
 ψηλὰ στὴ ράχη τοῦ βουνοῦ
 Ποῦεῖνε ἀγαπητικιά τοῦ ἀνέμου
 καὶ φιλενάδα τ' οὐρανοῦ.

Βασίλειο ἔχουν ἐδῶ δικό τους
 τ' ἀθῶα παιδιά, ποῦ μὲ τερπνὸ
 Θόρυβο ὑψώνουν τὸν ἀετό τους
 στὸν ἀνοιξιάτικο οὐρανό.

Κι' ἂν νοσταλγήσης τὰ μικρά σου
 ἔμπροσς νὰ παίξουμε κ' οἱ δύο :
 Δὸς μου μιὰ τρίχα ἀπ' τὰ μαλλιά σου
 νὰ δέσω τὴν καρδιά μου ἀετό.

Δός μου τὸ χέρι σου. Προχώρει
καὶ πέρασε μὲ προσοχῆ
Τὸ κεντιστό σου μεσοφόρι
μέσ' τὸ ρυάκι μὴ βραχῆ.

Σκῦψε πολὺ, κι' ἀκόμα, ἄγεια σου,
καθὼς περνᾷς στὴ λαγκαδιά
Τὰ μεταξένια τὰ μαλλιά σου
νὰ μὴ μπλεχτοῦνε στὰ κλαδιά.

Κλείσε τὸ λάλο στοματάκι
καθὼς θὰ μποῦμε στὴ σπηλιὰ
Νὰ μὴ σ' ἀκούσουν μέσα οἱ δράκοι
κ' εὐθύς σοῦ πάρουν τὴ μιλιὰ.

*Ακου το πάλι! . . . Τὴ ζωὴ σου
μὴν ὁμορφαίνεις μὲ ψευτιὰ
Μὴ φκιασιδώνεις τὴν ψυχὴ σου
καὶ μὴν ξαλλάζεις τὴν καρδιά.

Μὴν πνίγεις ὅ,τι μένει ἐντός σου
ἀπ' τὸ ρυθμὸ τοῦ μπεσικιοῦ.
Μὴν ἀπαρνιέσαι τὸ χορὸ σου
στὴ μουσικὴ τοῦ μπουζουκιοῦ.

Κι' ἀπὸ τὸν κῆπο σου μὴ βγάλῃς,
ἀν δὲν τὸ πρόσταξε ἡ ψυχὴ,
Ὅστε γιὰ ρόδα τῆς Βεγγάλῃς
τὴ μαντζουράνα τὴ φτωχὴ!

Αὐτὰ δὲν εἶνε ἀστέρια κ' ἥλιοι,
 μὴ σὲ πλανᾶ ἢ φεγγοβολή !
 Εἶνε ἀνθισμένο χαμομήλι
 μέσ' τοῦ σπιτιοῦ μας τὴν αὐλή.

Δὲν εἶνε ἀπόμακρο ἀστρονέφι
 ὁ Γαλαξίας, ἀσπρολογᾶ,
 Εἶνε ποτάμι ἀργό, ποῦ στρέφει
 καὶ μέσ' τὸν κῆπο μας περνᾶ.

Δὲ φέγγει τώρα πειὰ ἡ Σελήνη
 στὰ σταυροδρόμια τ' οὐρανοῦ.
 Καντῆλι ἀκοίμητο ἔχει γίνει
 στὸ εἰκονοστάσι τοῦ σπιτιοῦ.

Ὅπου κι' ἂν πάει τὸ μονοπάτι
 ποῦ τὸ περνοῦμε χαρωποὶ
 Σ' ἓνα κρουστάλλινο παλάτι,
 σὲ μιὰ καλύβα σκυθροπή,

Στὰ πειὸ φαιδρότερα τοπεῖα,
 στὰ δάση τὰ πειὸ θλιβερά,
 Σ' ὅποια κι' ἂν ὀδηγῇ εὐτυχία,
 κι' ὅποια κι' ἂν σταματᾷ χαρά,

Δὲ θὰ γνοιαστῶ κι' ἂν δὲν τὴ φτάσω!
 Στὸ πλάϊ σου ἀρκεῖ νὰ περπατῶ
 Καὶ τὴ ζωὴ μου ἄς τὴν περάσω
 στὸ μονοπάτι ἀπάνω αὐτό!

Ὅμοια τὰ χεῖλη κ' ἡ ψυχὴ μου
 σὲ ὑμνολογοῦνε, ντροπαλή.
 Εἶνε τραγοῦδι τὸ φίλι μου
 καὶ τὸ τραγοῦδι μου φίλι!

Ὅσα φιλάκια σὲ μεθοῦνε
 τοῦ κάκου τᾶχεις μυστικά
 Χίλια πουλιὰ τὰ κελαῖδοῦνε
 στὸν Παρνασσὸ γλυκὰ γλυκά.

Κ' εἶνε φιλιὰ στὰ μάγουλά σου
 ὄσα τραγούδια ἐδῶ λαλοῦν.
 Θὰ τὰ διαβάζουνε, στοχάσου,
 καὶ θᾶεινε σὰ νὰ σὲ φιλοῦν!

Χτὲς βράδῳ μου ξανάειπε ὁ μπάτης
 μὲ πρωτοπάρθενο καῦμό
 Νὰ τῆς χαιδέψω τὰ μαλλιά της
 καὶ τὸν ἀφρόπλαστο λαιμό.

Εὐθὺς ὡς εἶχεν ἀνατείλη
 μοῦειπε ἡ Σελήνη γτροπαλὰ
 Νὰ τῆς φιλήσω ἀγνὰ τὰ χεῖλη
 καὶ τὰ ματάκια τὰ καλά.

Καὶ μοῦειπε τότε ἀπ' τῆ φωληῆ του
 τ' ἀηδόνι μὲ γλυκὸ σκοπὸ
 Νὰ μου χάριση τῆ λαλιά του
 κι' ἄλλα τραγούδια νὰ τῆς πῶ !

Ὅπως δὲ σκάω κι' ἂν δὲν ἀρέσουν
 τὰ τραγουδάκια τοῦτα ἐδῶ,
 Ἔτσι κι' ἂν ὅλοι τὰ παινέσουν
 δὲ θὰν τὸ περηφανευτῶ !

Τὸ ξέρεις δά ! . Μοῦ φτάνει ἐμένα
 καὶ τῶχῳ μιὰ κρυφὴ χαρὰ,
 Ποῦ τόσο ἀρέσουνε σ' ἐσένα
 κι' ὅλο τὰ λὲς κάθε φορὰ.

Καὶ ἡ περηφάνεια μου ἡ μεγάλη
 εἶνε, ποῦ ἐπίστεψες ἐσὺ
 Πῶς μέσ' τοὺς στίχους μου καὶ μι' ἄλλη
 Θὰ ζῆς ἀθάνατη ζωή !

Καὶ νὰ ποῦ τᾶειπα ὅλου τοῦ κόσμου
 τὰ τραγουδάκια τὰ γλυκά,
 Ὅπου οἱ στροφές τους κρύβουν, φῶς μου,
 τὰ τρυφερά μας μυστικά.

Ὅλος ὁ κόσμος ξέρει τώρα
 πῶς σ' ἀγαπῶ πῶς μ' ἀγαπᾷς
 Καὶ καρτεροῦμε ὦρα τὴν ὦρα
 γιὰ νὰ τὸ μάθῃ κι' ὁ Παπᾶς.

Ὅμορφη νύφη θὰ σὲ κάμω
 κι' ὄσους μᾶς γνώρισαν ἔδῳ
 Θὰν τοὺς καλέσουμε στὸ γάμο
 νὰ ἰδοῦν καὶ τὸ τραγοῦδι αὐτό!